ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Evy Šonkové a soudců Tomáše Kocourka a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: nezl. **V. M.**, zastoupený zákonnou zástupkyní L. M., matkou, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutím žalované ze dne 30. 9. 2022, č. j. MV-144430-4/SO-2022, a ze dne 25. 10. 2022, č. j. MV-144430-6/SO-2022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 3. 2023, č. j. 108 A 12/2022-42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území s platností od 17. 4. 2019 do 16. 4. 2021 (povolení k dlouhodobému pobytu). Nositelkou oprávnění ke sloučení byla jeho zákonná zástupkyně, matka, paní L. M., , která pobývala na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem výkonu zaměstnání vyžadujícího vysokou kvalifikaci (modrá karta) s platností do 16. 4. 2021. Matka žalobce podala žádost o prodloužení doby platnosti modré karty. Tato žádost byla rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (správní orgán I. stupně), zamítnuta. Matka žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolala, odvolání však bylo rovněž zamítnuto rozhodnutím žalované ze dne 1. 3. 2022. Dle správních orgánů zde bylo důvodné nebezpečí, že by matka žalobce mohla při svém dalším pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Rozhodnutí o

zamítnutí žádosti se opíralo o utajovanou informaci vedenou mimo spisový materiál. Matka žalobce se dále bránila správní žalobou, která však byla dne 21. 6. 2022 odmítnuta pro opožděnost. Následná kasační stížnost byla rovněž odmítnuta, a to pro nepřípustnost (viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2022, č. j. 7 Azs 152/2022-29). Matka žalobce podala žádost o obnovu řízení, která však byla také zamítnuta. Současně s tímto řízením probíhalo u Krajského soudu v Praze řízení ve věci přípustnosti vydání matky žalobce do Ruské federace, které skončilo rozhodnutím o nepřípustnosti jejího vydání.

[2] Žalobce podal dne 14. 4. 2021 u správního orgánu I. stupně žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně dne 29. 6. 2022 žádost zamítl a povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil, neboť nositelce oprávnění ke sloučení rodiny, tedy matce žalobce, nebyla prodloužena platnost modré karty. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal. Zároveň se žalobce domáhal přerušení odvolacího řízení, této žádosti však žalovaný nevyhověl. Samotné odvolání bylo zamítnuto.

[3] Žalovaná konstatovala, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nevyhověl. Dále potvrdila, že spisovým materiálem bylo dostatečně prokázáno, že matka žalobce jakožto nositelka oprávnění ke sloučení rodiny již není držitelkou modré karty, což je jedním z důvodů pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu dle § 46a odst. 2 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (zákon o pobytu cizinců). Zamítnutím žádosti rovněž nedošlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a to jak z hlediska § 174a zákona o pobytu cizinců, tak i z hlediska Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (Úmluva) či nejlepšího zájmu dítěte definovaného v Úmluvě o právech dítěte. Z prvostupňového rozhodnutí totiž nevyplývá nutnost vycestování z území České republiky ani zákaz budoucího pobytu na území na základě jiných pobytových oprávnění a rodiče žalobce mohou využít i jiných možností k pobytu na území České republiky.

[4] Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu ke správnímu soudu. Namítal, že byl porušen článek 6 Úmluvy, neboť byť bylo pravomocně rozhodnuto o nevydání jeho matky k trestnímu stíhání, bylo jí znemožněno pobývat na území ČR v rámci řádného pobytového oprávnění z důvodu utajované informace, ke které neměl žalobce možnost se vyjádřit. Tímto mu bylo znemožněno unést důkazní břemeno. Žalovaná se dle žalobce dostatečně nezabývala posouzením stavu věci rodičů žalobce a nezákonně zamítla jeho žádost. Žalovaná měla správní řízení o žádosti žalobce přerušit, neboť doposud nebylo rozhodnuto o žádosti matky žalobce o obnovu řízení. Došlo také k porušení čl. 2 bodu 2 Úmluvy o právech dítěte.

[5] Krajský soud správní žalobu zamítl nyní napadeným rozsudkem s tím, že řízení ve věci pobytového oprávnění matky žalobce či řízení o jejím vydání k trestnímu stíhání nepředstavuje předběžnou otázku. Nebyl tedy důvod k přerušení řízení dle § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (správní řád). Správní žalobu proti usnesení o nevyhovění žádosti o přerušení jako nepřípustnou odmítl. Pobyt žalobce na území České republiky byl výhradně vázán na existenci pobytového oprávnění jeho matky (modré karty), která jej však ke dni 1. 3. 2022 pravomocně pozbyla. Krajský soud konstatoval, že se žalovaná dostatečně zabývala možnou aplikací Úmluvy a že napadené rozhodnutí není nepřiměřené.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti

[6] Žalobce (stěžovatel) napadá výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností dle § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.), a požaduje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatel spatřuje v nedostatečném vypořádání žalobních námitek krajským soudem. Krajský soud dle stěžovatele převzal argumentaci žalované a zaměřil se pouze na skutečnost spočívající v nezákonnosti odmítnutí návrhu na přerušení řízení o žádosti stěžovatele. Krajský soud nezaujal konkrétní postoj k námitce nutnosti aktivace extrateritoriálního účinku Úmluvy a porušení Úmluvy o právech dítěte, a pouze konstatoval, že nepřiměřenost nemůže být dána tím, že je stěžovatel v České republice integrován.

[8] Stěžovatel má za to, že zamítnutím žádosti došlo k porušení čl. 2 bodu 2 Úmluvy o právech dítěte. Dále považuje za porušení zásady spravedlivého procesu, že se krajský soud odmítl zabývat důvody, které vedly k zamítnutí jeho žádosti, a držel se striktně linie pobytového oprávnění matky stěžovatele. Rodiče se snaží o obnovu řízení a domáhají se ochrany u Evropského soudu pro lidská práva. Stěžovatel nemohl unést důkazní břemeno, jelikož jednání, které bylo důvodem k zamítnutí žádosti jeho matky, bylo zatíženo informačním embargem.

[9] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost je přípustná a lze ji projednat.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Úvodem NSS upozorňuje, že skutkově i právně obdobnou věcí (sestry stěžovatele) se již zabýval v rozsudku ze dne 11. 1. 2024, č. j. 9 Azs 108/2023-36. Od zde vyslovených závěrů nemá důvod se nyní odchýlit.

[13] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve tímto důvodem. Ke konkrétnímu obsahu pojmu nepřezkoumatelnosti srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, nebo ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, 1795/2009 Sb. NSS. Konstatování nepřezkoumatelnosti by mělo být vyhrazeno opravdu výjimečným případům, kdy není z odůvodnění napadeného rozhodnutí vůbec patrno hodnocení podstatných důvodů či skutečností (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, 3668/2018 Sb. NSS, bod 29).

[14] Nejvyšší správní soud považuje napadený rozsudek za přezkoumatelný. Krajský soud se zcela vypořádal s námitkami uplatněnými v žalobě. Námitku ohledně nutnosti přerušení správního řízení krajský soud vypořádal konkrétně v bodě 7 napadeného rozsudku. Tam sice aproboval závěr žalované, že správní řízení nebylo nutné přerušit, svůj názor však

dostatečně zdůvodnil. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí krajský soud posoudil v bodě 10 napadeného rozsudku.

[15] Krajský soud se zabýval i možným porušením Úmluvy a Úmluvy o právech dítěte, a to v bodě 16 napadeného rozsudku. Přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a s tím související porušení čl. 8 Úmluvy je obsáhle řešeno v bodě 15 napadeného rozsudku. NSS tedy nesouhlasí se stěžovatelem, že se krajský soud při posuzování nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí omezil pouze na okolnost integrace stěžovatele v České republice.

[16] Nejvyšší správní soud nesouhlasí také s tvrzením stěžovatele, dle kterého byl porušen čl. 2 bodu 2 Úmluvy o právech dítěte. Stěžovatel možné porušení čl. 2 bodu 2 Úmluvy o právech dítěte tvrdil již ve správní žalobě, dané ustanovení citoval, avšak konkrétně neuvedl, v čem porušení spatřuje. K tomu NSS odkazuje na svoji ustálenou judikaturu, dle které *„soud není oprávněn (a tím méně povinen) za žalobce domýšlet či dotvářet žalobní námitky z vlastní iniciativy. Takový postup soudu by popíral uplatnění dispoziční zásady ve správním soudnictví a zasahoval by do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny § 36 odst. 1 s. ř. s.).“* (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2021, č. j. 1 Afs 337/2019-42, bod 25). Čím obecněji je tedy žalobní bod vymezen, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posoudit ho (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Jak je již výše v bodě 14 tohoto rozhodnutí uvedeno, krajský soud však namítané porušení Úmluvy o právech dítěte vypořádal dostatečně a NSS se s jeho závěry ztotožňuje.

[17] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani kasační námitce ohledně porušení práva na spravedlivý proces. Přestože se krajský soud explicitně nezabýval námitkou porušení čl. 6 Úmluvy, konkrétně práva na spravedlivý proces, NSS toto nepovažuje za pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Stěžovatel porušení práva na spravedlivý proces spatřoval v tom, že nemohl unést důkazní břemeno vzhledem k utajovaným informacím, které byly podkladem pro rozhodnutí o prodloužení platnosti modré karty jeho matky. Ve správním řízení totiž bylo řešeno splnění podmínek pro prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného za účelem společného soužití rodiny dle § 44a odst. 4, věty poslední, ve spojení s § 46a odst. 2 písm. j) zákona o pobytu cizinců. To znamená, zda mohla být zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatele z důvodu ztráty modré karty matky stěžovatele. Účelem správního řízení bylo zkoumat, zda vůbec matka stěžovatele, coby nositelka oprávnění ke sloučení rodiny, povolením k pobytu disponuje, nikoliv to, na základě jakých důvodů je pozbyla. Skutečnost, že matka stěžovatele povolení k pobytu pozbyla pravomocným rozhodnutím ze dne 1. 3. 2022, ostatně stěžovatel nikterak nezpochybňuje. NSS tedy shrnuje, že nelze považovat za porušení práva na spravedlivý proces, pokud stěžovatel neměl možnost vyjádřit se k utajovaným informacím, jelikož ty přímo nesouvisely se správním řízením, v němž byl sám účastníkem.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[18] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Nejvyšší správní soud nezjistil ani žádný důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl tedy kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 téhož zákona. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované, které by jinak jako úspěšnému účastníku právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Soud jí proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2024

Eva Šonková
předsedkyně

s e n á t u